

»konkret kendskab«, jf. herom nærmere nedenfor under § 16.

Til § 16

Bestemmelsen omfatter forskellige typer af værts-tjenester (»hosts«), som f.eks. web-hoteller, hvor indehavere af hjemmesider kan leje serverplads. Af andre typer tjenester kan nævnes elektroniske opslags-tavler og chattetjenester, hvor parterne er i dialog med hinanden uden indblanding fra værten.

Betingelserne for ansvarsfrihed fremgår af *stk. 1*. Det er således en betingelse, at tjenesteyderen ikke har kendskab til den konkrete aktivitet eller information, og – for så vidt angår erstatningskrav – ikke har kendskab til forhold eller omstændigheder, hvoraf den konkrete aktivitet eller information fremgår, jf. *stk. 1, nr. 1*. Hvis tjenesteyderen får et kendskab som nævnt i *nr. 1*, er det en betingelse for ansvarsfrihed, at tjenesteyderen straks tager skridt til at fjerne informationen eller hindre adgangen til den, jf. *stk. 1, nr. 2*.

I forslaget til § 16, *stk. 1, nr. 1*, er både i bestemmelsens 1. og 2. led anvendt det i dansk ret almindeligt anvendte udtryk »kendskab« i stedet for som i direktivet »konkret kendskab«, henholdsvis »kendskab«, da der med direktivets formulering på dette punkt ikke kan antages at være tilsigtet en realitetsforskel mellem de to begreber, jf. herved også den svenske, franske og engelske version af direktivet.

I relation til strafansvar følger det herefter af bestemmelsen i § 16, *stk. 1, nr. 1*, at formidleren vil være ansvarsfri, blot han ikke er vidende om den ulovlige aktivitet eller information.

For så vidt angår erstatningsansvar gælder der samme betingelser, men herudover er det et krav, at formidleren ikke har kendskab til forhold eller omstændigheder, hvoraf det fremgår, at den pågældende aktivitet eller information er skadevoldende. Formidleren er således underlagt den almindelige culperegulering.

Af *stk. 2* fremgår det, at formidleren af en værtstjeneste ikke kan påberåbe sig ansvarsfrihedsreglen i *stk. 1*, hvis den, som leverer informationen (tjenestemodtageren), er undergivet formidlerens myndighed eller kontrol, hvorved sigtes til myndighed eller kontrol over tjenestemodtagerens aktiviteter.

Til § 17

Bestemmelsen indeholder en bemyndigelse for økonomi- og erhvervsministeren efter forhandling med de berørte ministre til at udpege de myndigheder, der skal være kontaktpunkter for henholdsvis myndig-

hedssamarbejde og rådgivning af tjenesteydere og tjenestemodtagere.

Som udgangspunkt må det forventes, at der efter *stk. 1* vil blive udpeget et eller flere kontaktpunkter for myndighedssamarbejde. Kontaktpunktet skal have en koordinerende funktion nationalt som internationalt. Kontaktpunktets opgave bliver bl.a. i konkrete situationer at oplyse andre medlemsstaters myndigheder og Kommissionen om, hvilken dansk myndighed der er den rette til at yde bistand og give de nødvendige oplysninger, samt videreformidle en henvendelse fra en udenlandsk myndighed til rette danske myndighed.

Det fremgår endvidere af *stk. 1*, at økonomi- og erhvervsministeren meddeler Kommissionen og de andre medlemsstater inden for den Europæiske Union, hvilke myndigheder der er udpeget som kontaktpunkt.

Det må endvidere forventes, at de organer, der vil blive udpeget som kontaktpunkter af rådgivende karakter efter *stk. 2*, og hvor tjenesteydere og tjenestemodtagere kan henvende sig, skal kunne yde den bistand, som direktivet specifikt kræver. Det skal således være muligt for tjenesteydere og tjenestemodtagere at få generelle oplysninger om deres rettigheder og pligter i kontraktforhold samt om de klage- og retsmidler, der er til rådighed i tilfælde af tvister, herunder hvilke praktiske forhold der findes i forbindelse med anvendelsen af sådanne mekanismer. Ligeledes skal kontaktpunktet kunne give nærmere oplysninger om de myndigheder, sammenslutninger eller organisationer, hvor tjenesteyderne og tjenestemodtagerne kan få yderligere oplysninger eller praktisk bistand. Rådgivningen m.v. skal også kunne ydes til tjenesteydere og tjenestemodtagere, der er bosat i en anden medlemsstat inden for den Europæiske Union. Efter lovforslaget skal der som minimum være elektronisk adgang til kontaktpunktet for tjenesteydere og tjenestemodtagere.

At økonomi- og erhvervsministeren efter forhandling med de berørte ministre kan godkende myndigheder medfører, at økonomi- og erhvervsministeren på samme måde kan tilbagekalde en godkendelse af et kontaktpunkt.

Til § 18

Lovforslaget blev fremsat i Folketinget den 24. oktober 2001 (L 53), men bortfaldt ved udskrivning af valg til Folketinget den 31. oktober 2001. Efter e-handelsdirektivets artikel 22, *stk. 1*, skal de bestemmelser i national lovgivning, der er nødvendige for at gennemføre direktivet, sættes i kraft inden den 17. januar 2002. Det tidligere fremsatte lovforslag indeholdt derfor en bestemmelse om, at loven skulle træde i kraft